

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდამერვე

რაფიიდან პანიუმამდე: ძველი ბრძოლების წინასწარმეტყველური მნიშვნელობის გამოკვეთა

Jeff Pippenger

2024-04-18

რაფიის ბრძოლა და პანიუმის ბრძოლა ორი განსხვავებული ისტორიული მოვლენაა, რომლებიც სხვადასხვა პერიოდში და სხვადასხვა ვითარებაში მოხდა, თუმცა ორივეს აქვს მნიშვნელობა ძველი იუდეისა და მის გარშემო მდებარე რეგიონების ისტორიაში. რაფიის ბრძოლა მოხდა ძვ. წ. 217 წელს. პანიუმის ბრძოლა მოხდა ძვ. წ. 200 წელს სელევკიდების სამეფოს (ჩრდილოეთის მეფე) და პტოლემეების სამეფოს (სამხრეთის მეფე) შორის. ეს ორი ბრძოლა იდენტიფიცირებულია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე-მეთხუთმეტე მუხლებში. ამ ორ ბრძოლას წინ უსწრებდა მაკაბელთა აჯანყება, რომელიც მოხდა ძვ. წ. 167 წელს.

პანიუმის ბრძოლამ თავისი სახელი იქვე მდებარე გეოგრაფიული ობიექტისგან — პანიუმის მთისგან — მიიღო, სადაც ეს დაპირისპირება მოხდა. სახელწოდება „პანიუმი“ მომდინარეობს ბერძნული ღვთაების, პანის, სახელისგან, რომელსაც იქ ტაძარი ჰქონდა მიძღვნილი. ეს ადგილი ცნობილი იყო, როგორც პანიუმი, პანის თაყვანისცემასთან თავისი კავშირის გამო. სატაძრო კომპლექსს ხშირად „პანის საკურთხეველს“ უწოდებდნენ, რითაც ხაზგასმული იყო მისი როლი, როგორც რელიგიური ერთგულებისა და თაყვანისცემის ადგილისა, რომელიც ღმერთ პანს ეძღვნებოდა. ტერმინი „ნიმფეუმი“ აღნიშნავს ძველ ბერძნულ და რომაულ რელიგიაში წყლის ნიმფებისთვის მიძღვნილ მონუმენტს ან საკურთხეველს. პანიუმის სატაძრო კომპლექსი მოიცავდა გროტსა და ბუნებრივ წყაროს, რომლებშიც, როგორც მიიჩნეოდა, ნიმფები ბინადრობდნენ; ამიტომ მას ზოგჯერ „პანიუმის ნიმფეუმსაც“ უწოდებდნენ.

მას შემდეგ, რაც ქალაქი აღადგინა და გააფართოვა ჰეროდე დიდის ძემ, ჰეროდე ფილიპემ, მას ეწოდა კესარია ფილიპესი რომის იმპერატორ კეისარ ავგუსტუსისა და თავად ჰეროდე ფილიპეს პატივსაცემად. ტაძრის კომპლექსი ამ ქალაქის ფარგლებში მნიშვნელოვან რელიგიურ ცენტრს წარმოადგენდა.

იმპერატორ ავგუსტუსის მმართველობის დროს ტაძარი ხელახლა აკურთხეს ან ავგუსტუსის პატივსაცემად გადაარქვეს სახელი, რაც ასახავდა იმპერიულ კულტს და რომაული რელიგიური პრაქტიკების ადგილობრივ რელიგიურ გარემოში ინტეგრაციას. ძველი ქალაქის, კესარია ფილიპეს, მახლობლად მდებარე მხარეს, სადაც პანის ტაძარი იდგა, ზოგჯერ „ჯოჯოხეთის კარიბჭედ“ ან „ჰადესის კარიბჭედ“ მოიხსენიებდნენ.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტედან მეცხრამეტე მუხლების ფარგლებში წარმოდგენილია დაპყრობის ის სამი გეოგრაფიული არეალი, რომელთა დამორჩილებაც წარმართულ რომს მართებდა, რათა დამკვიდრებულიყო როგორც

ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფო და ამ თავის ჩრდილოეთის მეფე. მეთექვსმეტე მუხლში რომელი მხედართმთავარი პომპეუსი ნაჩვენებია, როგორც სირიის დამპყრობელი ძვ. წ. 65 წელს, ხოლო შემდგომ იერუსალიმის — ძვ. წ. 63 წელს. მეჩვიდმეტედან მეცხრამეტე მუხლები მიუთითებს იულიუს კეისრის მიერ ეგვიპტის დაპყრობაზე, რაც ამ სამთავარს მესამე დაბრკოლებას წარმოადგენდა. აქტიუმის ბრძოლა, ძვ. წ. 31 წელს, აღნიშნავს იმ სამას სამოცი წლის დასაწყისს, რომლის განმავლობაში წარმართული რომი უზენაესად იმეფებდა, დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლის აღსრულებით.

მეოცე მუხლში აღნიშნულია ავგუსტუს კეისრის მმართველობა, და იმ ისტორიულ მონაკვეთში იესო იშვა. შემდეგ ოცდამეერთე და ოცდამეორე მუხლებში განსაზღვრულია ბოროტი ტიბერიუს კეისრის მმართველობა, რითაც აღნიშნულია ქრისტეს ჯვარცმა. ოცდამესამე მუხლში აღნიშნულია კავშირი, რომელიც მაკაბელებმა იუდეველებმა წარმართულ რომთან დადეს; ამრიგად, მეთერთმეტე მუხლში დაწყებული ისტორიის მსვლელობა შეჩერებულია, და ისტორიული თხრობა უკან ბრუნდება ძვ. წ. 161 წლიდან ძვ. წ. 158 წლის პერიოდამდე.

ოცდამესამე მუხლი მაკაბელთა ხაზს წარმოადგენს, და თუმცა იგი მათი წინასწარმეტყველური ხაზის ყველა დეტალს არ გვაწვდის, ამას ისტორიის ჩანაწერი გვაწვდის. ძვ. წ. 217 წელს გაიმართა რაფიის ბრძოლა, და მის შემდგომ მცირეწლოვანმა მეფემ ეგვიპტე დაუცველ მდგომარეობაში დატოვა. როდესაც სელევკიდმა და ბერძენმა მეფეებმა ძვ. წ. 200 წელს დაიწყეს გეგმების შედგენა, რათა გასწორებოდნენ ამ მცირეწლოვან მეფეს, რომი ჩაერია ისტორიაში და ეგვიპტელი მცირეწლოვანი მეფის დამცველი გახდა. იმავე წელს გაიმართა პანიუმის ბრძოლა. შემდეგ კი, ძვ. წ. 167 წელს, დაიწყო მაკაბელთა პარტიზანული ომი.

მაკაბელთა აჯანყება დაიწყო მოდინში ძვ. წ. 167 წელს, და იგი იმაში მდგომარეობდა, რომ მაკაბელები არა მხოლოდ სელევკიდთა იმპერიის წინააღმდეგ იბრძოდნენ, არამედ იმ იუდეველთა წინააღმდეგაც, რომელთაც ისინი სელევკიდებთან მოკავშირეებად მიიჩნევდნენ. აჯანყება რელიგიური მოტივით იყო განპირობებული და იგი ხორციელდებოდა როგორც შინაგანი, ისე გარეგანი მტრის წინააღმდეგ. ძვ. წ. 164 წელს მაკაბელებმა ხელახლა აკურთხეს ტაძარი, და ეს მოვლენა აღინიშნება იუდეველთა დღესასწაულით — ხანუქათი. იმავე წელს გარდაიცვალა სახელგანთქმული ანტიოქე ეპიფანე. შემდეგ კი ძვ. წ. 161 წლიდან 158 წლამდე ოცდამესამე მუხლში მოხსენიებული „კავშირი“ რომთან დაიდო.

მაკაბელებზე, მათ აჯანყებასა და რომთან მათ კავშირზე ერთადერთი უშუალო მითითება გვხვდება ოცდამესამე მუხლში, მაგრამ დინასტიის ისტორია, რომელსაც ჰასმონელთა დინასტია ეწოდებოდა, დაიწყო მოდინში ძვ. წ. 167 წელს და გაგრძელდა ჯვრის დრომდე. ჰასმონელთა დინასტიის საბოლოო წარმომადგენლები იყვნენ ქრისტეს დროის ფარისევლები. ამიტომ არსებობს განდგომილი იუდაიზმის ისტორიის წინასწარმეტყველური ხაზი, როგორც იგი წარმოდგენილია მაკაბელებით, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 167 წელს მოდინის აჯანყებისას და მთავრდება ოცდამეერთე და ოცდამეორე მუხლებში, როდესაც იესო ჯვარს აცვეს.

მათი ისტორია გარდამტეხ წერტილს მეთექვსმეტე მუხლში აღწევს, როდესაც რომმა, პირველად, პომპეუსის მეშვეობით, იერუსალიმი დაიპყრო. იმ დროს იერუსალიმზე დაღუპვის მოტანის მისი მთავარი მოტივი ჰასმონელთა დინასტიის ორ დაჯგუფებას შორის დავა იყო. იმ დროიდან (ძვ. წ. 63), იუდა რომის მმართველობის ქვეშ მოექცა. მაკაბელთა ჰასმონელთა დინასტია წინასწარმეტყველურად იწყება მოდეინის ბრძოლით ძვ. წ. 167 წელს, ხოლო შემდეგ ძვ. წ. 63 წელს რომისადმი დამორჩილებაში ექცევა. ამ ისტორიის დასაწყისიდან მალევე მაკაბელებმა წამოიწყეს და შევიდნენ კავშირში რომთან ძვ. წ. 161 წლიდან ძვ. წ. 158 წლამდე. ისინი რომისადმი დამორჩილებაში იყვნენ ძვ. წ. 63 წლიდან ჯვრამდე და იერუსალიმის საბოლოო განადგურებამდე 70 წელს.

მაკაბელთა წინასწარმეტყველური ხაზი განდგომილი იუდაიზმის ხაზია და, მაშასადამე, იგი განდგომილი პროტესტანტიზმის ხაზს განასახიერებს. პანიუმის ბრძოლიდან მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონამდე, ძვ. წ. 200 წლის, ძვ. წ. 167 წლის, ძვ. წ. 164 წლის და ძვ. წ. 161 წლიდან ძვ. წ. 158 წლამდე არსებული კავშირის წინასწარმეტყველური მოვლენები განმეორდება განდგომილი პროტესტანტიზმის ისტორიაში. ეს ორიენტირები მოხდება იმ მერვე პრეზიდენტის ისტორიაში, რომელიც შვიდიდან არის, საკვირაო კანონის წინ. ძვ. წ. 200 წელი წარმოადგენს რესპუბლიკური რქის გარეგან ხაზს ძვ. წ. 167 წელთან მიმართებით, რომელიც განდგომილი პროტესტანტული რქის შინაგან ხაზს წარმოადგენს.

ეს ნიშანსვეტები არსებითად დაფარულია ჰასმონელთა დინასტიის ისტორიულ ხაზში, თუმცა მაინც შეადგენს დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორიის ნაწილს. ეს არის ხაზი, რომელიც მიეკუთვნება „დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება.“

ის ფაქტი, რომ იუდაიზმი ხანუქას მაკაბელთა აჯანყების მოსაგონებლად აღნიშნავს, მაკაბელებს მართლებად არ განსაზღვრავს. აჯანყების გამო შეხინა არასოდეს დაბრუნებულა იმ ტაძარში, რომელიც სამოცდაათწლიანი ტყვეობის შემდეგ აღდგა. უკანასკნელი წინასწარმეტყველური უწყება მალაქიას მეშვეობით მოვიდა მაკაბელებამდე დაახლოებით ორი საუკუნით ადრე. მაკაბელთა ისტორია მოწმობს, რომ მათ დაუშვეს, მათი პოლიტიკური მმართველები ასევე მღვდელმთავრის ფუნქციასაც ასრულებდნენ — სწორედ იმავე ცოდვას, რომლის ჩადენაც ეგვიპტელმა პტოლემემ სცადა და რომელიც მეფე უზიამაც სცადა. გადმოცემა მოწმობს, რომ ღმერთი ჩაერია, რათა პტოლემე ამ მკრეხელურ ქმედებას აღეკვეთა, ხოლო ღვთის სიტყვა პირდაპირ მოწმობს, რომ ღმერთი ნამდვილად ჩაერია, როდესაც მეფე უზიამ სცადა, ერთდროულად აღესრულებინა მღვდლისა და მეფის მსახურება. მათი დინასტიის საბოლოო ნაყოფი ფარისევლები იყვნენ. არ არსებობს საფუძველი იმ დასკვნისთვის, რომ მაკაბელები სიმართლის სიმბოლოები იყვნენ, მიუხედავად იმ ისტორიული მოწიწებისა, რომელსაც თანამედროვე იუდაიზმის იუდეველები მათ მიმართ შესაძლოა ინარჩუნებდნენ.

პროტესტანტული რეფორმაცია ლუთერის დროს დაიწყო და იგი პროგრესული განვითარება იყო. იგი ახალი ტრადიცია არ ყოფილა, რადგან იესო და მისი მოწაფეები

პროტესტანტები იყვნენ. ეს იყო გამოღვიძება ისტორიის იმ სიბნელის მიმართ, რომელშიც ლუთერი და სხვა რეფორმატორები გამოიღვიძნენ. ამ პროგრესული რეფორმაციის კულმინაცია მილერიტული მოძრაობა იყო. ღმერთს მხოლოდ ადრეული რეფორმატორების გაღვიძება არ სჭირდებოდა ბაბილონის ცოდვების მიმართ, არამედ განზრახული ჰქონდა, ისინი მიეყვანა მისი რჯულისა და ზეციურ საწმიდარში მისი მსახურების სრული გაგებისკენ. 1844 წლის 19 აპრილს პროტესტანტებმა უარყვეს რეფორმაციის მზარდი ნათელი და განდგომილ პროტესტანტობად იქცნენ.

მაშინდელ ერთგულ მილერიტებს „მოსასხამი მიეცათ“ და უწმიდეს ადგილას იქნენ მიმართულნი, რათა საქმე დაესრულებინათ და მომწიფებულ პროტესტანტ ქრისტიანებად ქცეულიყვნენ. 1863 წელს მათ, ვისაც მოსასხამი მიეცათ, ურჩობის გამო გვერდზე გადადეს პროტესტანტიზმის მოსასხამი და ლაოდისკის მოსასხამი აიღეს. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის საბოლოო პერიოდში, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბრიდან ოცდაორი წლის შემდეგ, 2023 წელს, დაიწყო, იუდას ტომის ლომი ხსნის იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ავსებენ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას, რაც არის ისტორია 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლიდან მალე მომავალი საკვირაო კანონის დადგომამდე. ამის ქმნით მან გახსნა განდგომილი იუდაიზმის ისტორია, როგორც განდგომილი პროტესტანტიზმის სიმბოლო.

ღვთის განდგომილი ხალხის ორივე ხაზი, იქნება ეს ხორციელი იუდას თუ სულიერი იუდას შესახებ (ორივე დიდებული ქვეყანა), მთავრდება იერუსალიმის დაპყრობით: პირველი — ძვ. წ. 63 წელს, ხოლო მეორე — მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით. ორივე ხაზი წარმოადგენს ომს, რომელიც მცდარი რელიგიური რწმენებით არის მოტივირებული. ორივე ხაზი წარმოადგენს ომს საბერძნეთის რელიგიური ფილოსოფიების წინააღმდეგ, და ორივე ხაზი იმით სრულდება, რომ განდგომილნი რომს ემორჩილებიან. მე მეორმოცე მუხლის სამ ბრძოლას — რომლებიც წარმოადგენენ საბჭოთა კავშირის დაშლას 1989 წელს, უკრაინის ომს და პანიუმს კვირა დღის კანონის დროს — იმ მიზნით ვასახელებ, რომ განვასხვაო ეს სამი ბრძოლა სამი მსოფლიო ომისგან.

„ღმერთის სიტყვამ გააფრთხილა მოახლოებული საფრთხის შესახებ; და თუ ეს უგულებელყოფილი იქნება, პროტესტანტული სამყარო მხოლოდ მაშინ შეიტყობს, სინამდვილეში რა არის რომის მიზნები, როცა მახისაგან თავის დაღწევა უკვე მეტად გვიანია იქნება. იგი ჩუმად იზრდება ძალაუფლებაში. მისი მოძღვრებანი თავიანთ გავლენას ახდენენ საკანონმდებლო დარბაზებში, ეკლესიებში და ადამიანთა გულებში. იგი აღმართავს თავის მაღალ და მასიურ ნაგებობებს, რომელთა საიდუმლო სიღრმეებშიც განმეორდება მისი უწინდელი დევნანი. ფარულად და შეუმჩნევლად იგი აძლიერებს თავის ძალებს, რათა თავისი მიზნები განახორციელოს, როცა მისთვის დარტყმის ჟამი დადგება. ყველაფერი, რაც მას სურს, ხელსაყრელი საყრდენია, და ეს უკვე ეძლევა მას. მალე ვიხილავთ და ვიგრძნობთ, რა არის რომაული ელემენტის მიზანი. ვინც კი ირწმუნებს და დაემორჩილება ღვთის სიტყვას, ამის გამო დაითმენს გმობასა და დევნას“. The Great Controversy, 581.

მეათე მუხლიდან, რომელიც 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლას მიუთითებს, მეთხუთმეტე მუხლში აღწერილ პანიუმის ბრძოლამდე, პაპობა „ამაგრებდა თავის ძალებს, რათა, როცა დარტყმის დრო მოვიდოდა, უფრო სრულად განეხორციელებინა თავისი მიზნები.“ ეს მუხლები განსაზღვრავს იმ წინასწარმეტყველურ გარემოებებს, რომლებიც არის პაპობის მიერ გამზადებული „მახე“, რომლისგანაც „თავის დაღწევა“ შეუძლებელი იქნება. საბოლოო დაპირისპირებაში, რომელიც პანიუმის ბრძოლით არის წარმოდგენილი, მხეცის ხატი შეერთებულ შტატებში ჩამოყალიბდება. ამ ხატის ჩამოყალიბება არის უკანასკნელი დღეების ღვთის ერისთვის საბოლოო გამოცდა.

„უფალმა ნათლად მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი გამოისახება მადლის ჟამის დახურვამდე; ვინაიდან იგი ღვთის ხალხისთვის დიდი გამოცდა იქნება, რომლის მიერაც მათი მარადიული ხვედრი გადაწყდება. ... გამოცხადების 13-ე თავში ეს საკითხი აშკარად არის წარმოდგენილი; [გამოცხადება 13:11–17, ციტირებულია].

„ეს არის ის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხს უნდა ჰქონდეს, ვიდრე ისინი დაიბეჭდებოდნენ. ყველა, ვინც დაამტკიცა თავისი ერთგულება ღმერთისადმი მისი რჯულის დაცვით და ყალბი შაბათის მიღებაზე უარის თქმით, დადგება უფალი ღმერთი იეჰოვას დროშის ქვეშ და მიიღებს ცოცხალი ღმერთის ბეჭედს. ხოლო ისინი, ვინც დათმობენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას და მიიღებენ კვირა დღის შაბათს, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

მხეცის ხატის ჩამოყალიბება აღნიშნულია იმ პერიოდით, როდესაც რომის კავშირში შევიდნენ. შეერთებული შტატების პროტესტანტული რქა 1844 წელს რომის ასულებად იქცა, და მათი ისტორიის დასაწყისი მათი ისტორიის დასასრულს მეორდება, როდესაც ისინი კვლავ გადაწყვეტენ, მიბამონ თავიანთ დედას.

„ვიხილე, რომ ორ-რქიან მხეცს დრაკონის პირი ჰქონდა და რომ მისი ძალა მის თავში იყო, და რომ დადგენილება მისი პირიდან გამოვიდოდა. შემდეგ ვიხილე მემავთა დედა; რომ დედა ქალიშვილები კი არ იყო, არამედ მათგან განცალკევებული და გამორჩეული. თავისი დღე მას ჰქონდა და იგი წარსულია, ხოლო მისი ქალიშვილები, პროტესტანტული სექტები, იყვნენ ისინი, ვინც შემდეგ გამოვიდნენ ასპარეზზე და გამოავლინეს იგივე განწყობა, რაც დედას ჰქონდა, როდესაც იგი წმინდანებს დევნიდა. ვიხილე, რომ როგორც დედა ძალაუფლებაში კლებულობდა, ქალიშვილები იზრდებოდნენ, და მალე ისინი იმ ძალაუფლებას აღასრულებენ, რომელსაც ოდესღაც დედა ახორციელებდა.“

„ვიხილე, რომ სახელით ეკლესია და სახელით ადვენტისტები, იუდას მსგავსად, გვიღალატებდნენ კათოლიკეებს, რათა მოეპოვებინათ მათი გავლენა ჭეშმარიტების წინააღმდეგ გამოსასვლელად. მაშინ წმინდანები იქნებიან შეუმჩნეველი ხალხი, კათოლიკეთათვის მცირედ ცნობილი; მაგრამ ეკლესიები და სახელით ადვენტისტები, რომელთაც იციან ჩვენი რწმენისა და წეს-ჩვეულებების შესახებ (რადგან სძულდათ ჩვენ შაბათის გამო, ვინაიდან მისი უარყოფა არ შეეძლოთ), გასცემენ წმინდანებს და შეატყობინებენ მათ შესახებ კათოლიკეებს, როგორც იმათზე, ვინც უგულვებელყოფენ ხალხის დაწესებულებებს; ესე იგი, რომ ისინი იცავენ შაბათს და უგულვებელყოფენ კვირას.“

„შემდეგ კათოლიკეები პროტესტანტებს მოუწოდებენ, წინ წაიწიონ, და გამოსცემენ დადგენილებას, რომ ყველა, ვინც არ დაიცავს კვირის პირველ დღეს მეშვიდე დღის ნაცვლად, მოკლულ იქნეს. და კათოლიკეები, რომელთა რიცხვიც დიდია, პროტესტანტების მხარეს დადგებიან. კათოლიკეები თავიანთ ძალაუფლებას მისცემენ მხედის ხატს. და პროტესტანტები ისე იმოქმედებენ, როგორც მათმა დედამ იმოქმედა მათზე უწინ, რათა წმინდანები გაანადგურონ. მაგრამ ვიდრე მათი დადგენილება შედეგს გამოიღებდეს ან ნაყოფს მოიტანდეს, წმინდანები ღვთის ხმით იქნებიან დახსნილნი.“ Spalding and Magan, 1, 2.

ამ მონაკვეთში წარმოდგენილია ორი ჯგუფი „სახელობითა“, რაც ნიშნავს „მხოლოდ სახელით არსებულთ“, რომლებიც ღვთის ერთგულებს კათოლიკეებს გადასცემენ. ელენ უაითის გაგება სახელობითი ეკლესიებისა და სახელობითი ადვენტისტების შესახებ განსხვავდება იმისგან, რასაც ისინი უკანასკნელ დღეებში სინამდვილეში წარმოადგენენ; რადგან მის გაგებაში „სახელობითი ადვენტისტი“ აღნიშნავდა ქრისტიანს, რომელიც აღიარებდა, რომ ქრისტეს დაბრუნება სწამდა. მაგრამ წინასწარმეტყველები უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობენ, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თვითონ ცხოვრობდნენ, და „სახელობითი ადვენტისტი“ უკანასკნელ დღეებში წარმოადგენს ლაოდისკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტურ ეკლესიას, ხოლო სახელობითი ეკლესიები არიან იმათი შთამომავლები, რომლებიც 1844 წელს რომის ასულნი გახდნენ.

მეშვიდე დღის ადვენტისტებს შეიძულებათ „უჩინარი ხალხი“, რომელიც ღვთის ჭეშმარიტ წარმომადგენლებს წარმოადგენს, რადგან მათ „შაბათის ჭეშმარიტების უარყოფა არ ძალუძთ“, რაც მიწის შაბათობრივი განსვენების შაბათს წარმოადგენს. მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია აცხადებს, რომ მეშვიდე დღეს თაყვანისცემის დღედ იცავს, მაგრამ უკანასკნელ დღეებში შაბათი, რომლის უარყოფაც მათ არ ძალუძთ, არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდგზის“, რომელიც იყო პირველი ფუნდამენტური ჭეშმარიტება, რომელიც მათ 1863 წელს უარყვეს.

მონაკვეთი, რომელსაც ახლა განვიხილავთ, განსაზღვრავს იმ წინასწარმეტყველურ დინამიკას, რომელიც დაკავშირებულია იმ ისტორიასთან, რომელიც იწყება ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირა კანონის დროს; თუმცა საბოლოო გამოცდის ისტორია, რომელიც კვირა კანონს მოჰყვება, პირველად შეერთებულ შტატებში სრულდება. კვირა კანონის დროს შეერთებული შტატები მთელ მსოფლიოს აიძულებს მხედის ხატის აღმართვას, მაგრამ ვიდრე ისინი ამ საქმეს ადასრულებდნენ, შეერთებულ შტატებში უკვე აღმართული ექნებოდა მხედის ხატი.

„როდესაც ამერიკა, რელიგიური თავისუფლების ქვეყანა, პაპობასთან გაერთიანდება, რათა ძალდატანებით დაიმორჩილოს სინდისი და აიძულოს ადამიანები პატივი მიაგონ ცრუ შაბათს, დედამიწის ყოველ ქვეყანაში მცხოვრები ხალხები აღიძვრებიან, რომ მის მაგალითს მიჰყვნენ.“ მოწმობანი, ტომი 6, 18.

„უცხო ერებიც შეერთებული შტატების მაგალითს გაჰყვებიან. თუმცა იგი წინ მიუძღვის, მაინც იგივე კრიზისი მოიწვევს ჩვენს ხალხზე მსოფლიოს ყველა

კუთხეში.“ Testimonies, ტომი 6, 395.

ღვთის ხალხისთვის დიდი გამოცდა კვირის კანონის წინ ხდება, რადგან კვირის კანონის დროს გამოსაცდელი ვადა იხურება მეშვიდე დღის ადვენტისტებისთვის. ეს გამოცდა წარმოდგენილია როგორც მხეცის ხატის ჩამოყალიბება, ხოლო მხეცის ხატი არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, სადაც ამ ურთიერთობაში ეკლესია აკონტროლებს. როგორც პროტესტანტები 1844 წელს რომის ასულად იქცნენ, ხოლო ასული თავისი დედის ხატია, ისე განდგომილი პროტესტანტები უკანასკნელ დღეებში პარალელურ საქმეს ადასრულებენ, რადგან იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს.

დანეილის მეთერთმეტე თავის ოცდამესამე მუხლში მოხსენიებული „კავშირის“ მიერ წარმოდგენილი ისტორია აღნიშნავს დიდებული ქვეყნის მოჩვენებითად ღვთისადმსარებელ, მაგრამ განდგომილ ხალხს, რომელიც რომთან კავშირის დასამყარებლად იწვდიდა ხელს. ძვ. წ. 161-დან ძვ. წ. 158 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს მხეცის ხატის ჩამოყალიბებას, რომელიც კულმინაციას კვირადღის კანონში აღწევს.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„მაგრამ რა არის „მხეცის ხატი“? და როგორ უნდა შეიქმნას იგი? ხატს ქმნის ორქიანი მხეცი და იგი მხეცის ხატია. მას ასევე ეწოდება მხეცის ხატი. ამიტომ, რათა გავიგოთ, როგორია ეს ხატი და როგორ უნდა შეიქმნას იგი, უნდა შევისწავლოთ თვით მხეცის — პაპობის — თავისებურებები.

„როდესაც ადრეული ეკლესია გაირყვნა, რადგან გადაუხვია სახარების სიმარტივეს და მიიღო წარმართული წეს-ჩვეულებები და ადათები, მან დაკარგა ღვთის სული და ძალა; და ხალხის სინდისზე კონტროლის დასამყარებლად მან საერო ძალაუფლების მხარდაჭერა მოიძია. ამის შედეგად ჩამოყალიბდა პაპობა — ეკლესია, რომელიც აკონტროლებდა სახელმწიფოს ძალაუფლებას და იყენებდა მას საკუთარი მიზნების წინ წასაწევად, განსაკუთრებით „მწვალეზლობის“ დასასჯელად. იმისათვის, რომ შეერთებულმა შტატებმა შექმნას მხეცის ხატი, აუცილებელია, რომ რელიგიურმა ძალაუფლებამ ისე აკონტროლოს სამოქალაქო მთავრობა, რომ სახელმწიფოს ავტორიტეტიც ეკლესიამ გამოიყენოს საკუთარი მიზნების მისაღწევად.“ The Great Controversy, 443.